

ရွက်ရေစိစိုး

အငိုဆုံး...ရွက်

L နင်း

"ကော်ဖီမစ် အဖွဲ့"

ကော်ဖီမစ်ဆိုသော အဖွဲ့လေးတစ်ဖွဲ့မှာ အဖွဲ့ဝင်ပေါင်းသုံးဦး စုပါ ကော်ဖီ၊ ပရိုမီယာကော်ဖီနှင့် ဆီနိုဒါကော်ဖီတို့ ပါ။

ထိုအဖွဲ့လေးဟာ ဟစ်(ပ်)ဟော့(ပ်)အဖွဲ့ မဟုတ်ပါ။

ပန့်(ခ်)အဖွဲ့ မဟုတ်ပါ ... ။ ရက်(ပ်)အဖွဲ့ မဟုတ်ပါ။ ရော့ခ်ကာကြီး တွေ မဟုတ်ပါ။ ဒါဖြင့် ထိုအဖွဲ့က ဘာအဖွဲ့လဲ။ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းအဖွဲ့လေးပါ။

ဟုတ်ပါတယ်။ 'မိုးကိုပိုင်'ဆိုသော ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ 'ကြည်ဖြူ'နဲ့ 'ကြည်ပြာ'ဆိုတဲ့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပါဝင်သော သူငယ်ချင်းအဖွဲ့လေးပါ။

ကြည်ဖြူနှင့် ကြည်ပြာက အသက်နှစ်နှစ်ကွာသော ညီအစ်မအရင်း တွေ ဖြစ်ပြီး မိုးကိုပိုင်ကတော့ သူတို့ နှင့် ခြံချင်းကပ်ချက်မှာ နေပြီး အကြီးမကြည်ဖြူနှင့် ရွယ်တူဖြစ်သည် ။ ကျောင်းသွားဖော်လည်း ဖြစ်သည် ။ ကြည်ပြာကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ထက် နှစ်နှစ်ငယ်သော်လည်း သူတို့ နှင့် တန်းတူ လိုက်ပေါင်းသူလေးပါ။

သူတို့ ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သိပ်ချစ်ကြသည့် အဖွဲ့လေးပေါ့။ မိုးကိုပိုင်က တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ အဖော်အပေါင်း မရှိသဖြင့် ကြည်ဖြူနှင့်ကြည်ပြာတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို သူ

ငယ်ချင်းလို ညီမလိုပါ ချစ်ရှာသလို ကြည်ဖြူတို့ ညီအစ်မကလည်း မိုးကို ပိုင်ကို အစ်ကိုရင်းထက်ပင် ပိုချစ်သေးသည်။ ကြည်ဖြူတို့ က မောင်နှမ သုံးယောက် ရှိပါသည်။ သို့သော် သူတို့ ညီအစ်မနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဝဏ္ဏ က အသက်ကွာသည် မို့ အစ်ကိုကြီးကို ကြောက်ရကာ မိုးကိုပိုင်ကိုသာ သူငယ်ချင်းလိုတစ်မျိုး မောင်နှမလိုတဖွယ် တွယ်တာကြသဖြင့် ထိုကော် ဖီမစ်အဖွဲ့ဝင် သုံးယောက်ဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလွန်ချစ်ခင် စည်းလုံး ကြသူများ ပင် ဖြစ်ချေသည် ပေါ့။

ကော်ဖီမစ်အဖွဲ့ဟု သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အမည်ပေးဖြစ်သွားတာလည်း အငယ်ဆုံးကြည်ပြာ ကြောင့်ပင်။ ကြည်ပြာက သူတို့ သုံးယောက်ထဲမှာ အငယ်ဆုံး အသွက်ဆုံးပင်။ မြန်မာပြည်မှာ ဟစ်ဟော့ပီအဖွဲ့တွေ ပေါ် လာချိန်မှာ ထိုအဖွဲ့တွေကို အားကျပြီး ...

"ကြည်ပြာတို့ သုံးယောက်လည်း ကိုယ့်အဖွဲ့ကို nick name တစ်ခု ပေးရအောင်ကွာ ..."

"လုပ်ပါဦး ... ဘာနာမည် ပေးချင်လို့ လဲ ..."

"ဘယ်လို ပေးရင်ကောင်းမလဲ ... ဝိုင်းစဉ်းစားကြကွာ ..."

မိုးကိုကတော့ သူတို့ ပြောသမျှ တစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောဘဲ ပြုံးစိစိနဲ့ ကြည်ဖြူက ကြည်ပြာတင်ပြသော အစီအစဉ်ကို အားတက်သရော ထောက် ခံကာ ချက်ချင်းပင် အဖွဲ့နာမည် စဉ်းစားနေကြသည်။

"မိုးကို ... ဘာနာမည် မှ ညှိရင် ကောင်းမလဲ ..."

"သိဘူးလေ ... အခုလောလောဆယ်တော့ ငါ ကော်ဖီမစ် သောက် ချင်တယ်ဟာ ... ကြည်ဖြူက လိမ္မာလား ... ကြည်ပြာက လိမ္မာလား ... လိမ္မာတဲ့ သူ ကော်ဖီမစ်သွားဖျော်ပေး ... ဟဲဟဲ ..."

"ဘယ်သူမှ မလိမ္မာဘူး ..."

"ဪ ... နှစ်ယောက်စလုံး ဖျော်ပေးချင်တယ်ပေါ့လေ ... ငါက တစ်ခွက်လောက်ပဲ သောက်ချင်တာပါကွာ ... စူပါလေး တစ်ခွက်လောက်ဆို ရပါပြီ ..."

"တို့ အိမ်မှာ စူပါကော်ဖီမစ် မရှိဘူး ... ပရီမီယာပဲ သောက်တာ ..."

"ဟာ ... ဟုတ်ပြီ ... မကြည်ဖြူ ... ကိုမိုး ... ကြည်ပြာတို့ အဖွဲ့ကို ကော်ဖီမစ်လို့ အမည်ပေးရအောင် ... မကြည်ဖြူရော ကိုမိုးရော ကော်ဖီ သရဲတွေ ဆိုတော့ ကြည်ပြာတို့ အဖွဲ့က ကော်ဖီမစ်အဖွဲ့ပေါ့ ... အိုကေ ... ကြည်ပြာနာမည်က ပရီမီယာပေါ့"

"ဒါဆို ငါက စူပါကော်ဖီနော် ... ငါက စူပါပဲ ကြိုက်တာ"

"ဟင် ... ဒါဆို ငါက ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ..."

ကြည်ဖြူက မဲ့တဲ့ တဲ့ ဖြင့် ဝင်ပြောတော့ ...

"Gold Roast လုပ်ပေါ့ ..."

"ကြိုက်ဘူး ... ခေါ်ရခက်တယ် ..."

"မိကို ..."

"အင်း ... မဆိုးပါဘူး"

မိုးကိုပိုင်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကြည်ပြာက ပရီမီယာဆိုတော့ ကြည်ဖြူက ဆီနီဒါ လုပ် လိုက်လေဟာ ... အမည်ဆင်တူ ဖြစ်သွားတာပေါ့ ..."

"ဟား ... Good"

"အဲဒီနာမည် ကြိုက်တယ်ဆိုရင် ငါက ဆီနီဒိုပေါ့ ..."

"အေးပေါ့ ..."

"ကဲ ... ဒါဆို အဖွဲ့ဖြစ်မြောက်တဲ့ အနေနဲ့ ကော်ဖီဆိုင်တော့ ထိုင်သင့်တယ် မို့လား ..."

"သေချာတာပေါ့ ..."

"ကဲ ... ကိုမိုး ... ကော်ဖီလိုက်တိုက်ပေါ့ ..."

"ကိုမိုးလို့ ခေါ်ရင် မတိုက်ဘူး ..."

"အိုး ... မေ့သွားလို့ ... စူပါကော်ဖီ လိုက်တိုက်ပါ ..."

"Yes ..."

နောက်ဆုံးတော့ ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းသော မိုးကိုပိုင်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကော်ဖီလိုက်တိုက် ရတော့သည်။ ။ ကော်ဖီဆိုင်ထွက်ဖို့ ကို အိမ်ထဲဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲ ရှိုးတွေထုတ်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့သည်။ ။ ဘာမှ ထူးခြားမသွား။ ပိုလှမသွား။ မိုးကိုကတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲက ကျိတ်ရယ်နေမိသည်။ ။

ပြီးတော့ လူကြီးတွေဆီ ခွင့်တောင်းကာ ကော်ဖီဆိုင်ကို ချီတက်လာကြသည်။ ။ ပြီးတော့ ice-coffee သုံးခွက်မှာ ကာ ဇိမ်ခံသောက်နေကြသည်။ ။

ဆီနီဒါက ကော်ဖီခွက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး ...

"ကော်ဖီမစ်အဖွဲ့ ထာဝရ တည်တံ့ပါစေ ..."

ကျန်နှစ်ယောက်ကပါ ကော်ဖီခွက်တွေ ကိုင်မြှောက်ပြီး ချက်ချင်း တိုက်လိုက်ကြသည်။ ။ ဘေးက ပိုင်းတွေက သူတို့ ကို လှည့်ကြည့်သလို

ကောင်လေးတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ဆီ ဝဲ နေကြသည်။ ။

မိုးကိုပိုင် (ခေါ်) စူပါကော်ဖီမစ်ကတော့ အေးချမ်းသော အပြုံးက လေးနဲ့ ပင်။ ဒါက ကော်ဖီမစ် အဖွဲ့ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းပေါ့နော်။ သူတို့ အဖွဲ့လေး အဲဒီလို စ ခဲ့တယ်ပေါ့။

"ဆီနီဒါ မပြီးသေးဘူးလား ... အရမ်းကြာတာပဲ ..."

"ပြီးပြီ ... ဒီမှာ ရေမွှေးဆွတ်ရုံပဲ ..."

အိမ်ရှေ့မှာ ကားဟွန်းသံက တတိတိမြည်နေပြီး ... ကြည်ဖြူနှင့် ကြည်ဖြာတို့ က fitness centre တစ်ခုမှာ နည်းပြတွေ ဖြစ်ပြီး သူတို့ ရဲ့ နေ့စဉ် အလုပ်အသွားအပြန် အကြိုအပို့ကို တာဝန်ယူရသူက မိုးကိုပါ။ မိုးကိုက ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းမှာ အလုပ်ဝင်နေသူမို့ မနက်အလုပ်သွားခါနီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ဝင်ခေါ်။ သူတို့ ရဲ့ fitness centre ကို ဝင်ပို့ပြီးမှ အ လုပ်သွားလေ့ ရှိသည်။ ။

ထိုသို့ ပို့လေသည့် မနက်တိုင်းလည်း စိတ်တိုရသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ ရှိုးများ သော မမနှစ်ယောက်မှာ ဆံပင်စည်းလို့ မပြီးရတာနှင့် အဝတ်အစား မကြိုက်လို့ ပြန်လဲရတာနှင့် ကြာလာတော့ မိုးကိုက ကားဟွန်းတတိတိ ဖြစ်လာရရော။ ဒါက သူတို့ ရဲ့ မနက်ချိန်ခါ တေးသံသာပဲပေါ့။ ထိုသို့ စိတ်တိုရသော်လည်း ... နောက်နေ့မနက်ဆို ပုံမှန် မိုးကိုရဲ့ ကားက အိမ်ရှေ့ ရောက်လာမြဲပင်။

"ဟဲ့ ... ကြည်ဖြူ ... ကြည်ဖြာ ... မပြီးကြသေးဘူးလား"

မေမေ အသံထွက်လာမှ နှစ်ယောက်သား အပြင်ပြေးထွက်ကြသည်

"စောင့်ရတဲ့ သူမှ အားမနာ ... နင်တို့ ကို မိုးကို မို့လို့ သည်းခံနေတာ .
.. ငါသာဆို မစောင့်ဘူး ..."

ဖြစ်ဖြစ်သမျှ အရာရာတိုင်းကို စိတ်တိုနေတတ်သော ကိုကြီးဝဏ္ဏဆီ
မှ တစ်သံကတော့ အဆုံးသတ်ပဲပေါ့။

ကားပေါ်ရောက်တော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မိုးကိုကို မျက်နှာချိုသွေး
ရသည် ။

"မိုးကို ဘာစားပြီးပြီလဲ ..."

"ကော်ဖီလိုက်တိုက်မယ် လေဟာ ..."

"တော်စမ်းပါဟာ ... အချိန်မမီတော့မှန်း သိရဲ့ သားနဲ့ .. ပြောမနေနဲ့
နားငြီးတယ် ..."

"ဟေးနော် ... မပြောဘူး ... ပြီးမှ ပြောပါ လာမလုပ်နဲ့ ... ပရီမီယာတဲ့
... တစ်ယောက်တည်း ရှိတဲ့ ကော်ဖီပါကွ ... ဟင်း ... ဟင်း ..."

"ဟုတ်ပဲ ... သူ့ကားလေးနဲ့ လာခေါ်ရတယ် ဆိုပြီး အထာကြီး လုပ်
နေတာ နေပေါ့ကွာ ... နောက်နေ့တွေ ငါတို့ ဘာသာ တက္ကစီ ငှားစီးမယ်
..."

"အပိုတွေ ပြောမနေကြနဲ့ ၊ နင်တို့ နှစ်ယောက်သာ တက္ကစီခ အကုန်
ခံရင် ဘုရားတောင် ပွင့်မယ် ..."

"ဟဲဟဲ ..."

ပြီးတော့ သုံးယောက်သား အော်ရယ်လိုက်ကြတာနဲ့ သူတို့ ကြားထဲ
က စကားနိုင်လှမှုက ပြီးဆုံးသွားပြီး သူမတို့ ရဲ့ fitness centre ရှေ့ကား
က ရောက် လာပြီး ...

"စူပါ ညနေ လာမကြိုနိုင်ရင် ဖုန်းကြိုဆက်နော် ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ ..."

ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ အဖြေစကားမဆုံးခင် ကားက အရင်ထွက်သွားပြီ။ သူမတို့ စင်တာထဲ ဝင်လာတော့ အပေါင်းအဖော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ...

"ဟေ့ ... ယူတို့ ကို လိုက်ပို့တဲ့ ဘဲက ယူတို့ brother လား"

"ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲဆိုတာ သိရမှ ဖြေနိုင်မယ် ..."

"စိတ်ဝင်စားလို့ ..."

"အား ... ပေါ်တင်ကြီးပဲ ..."

"ဟုတ်တယ် ... ကဲ ... ဖြေလို့ ရပြီလား ..."

"အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း ..."

"အိုး ... ဂွဒ် ... ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေး ... အစ်ကိုဆိုရင်မှ ရှိန်နေရဦးမယ် ... သူငယ်ချင်းဆိုတော့ လမ်းဖြောင့်တယ်ကွာ ... ဝင်လို့ ကောင်းတယ် ..."

"ဟား ... ညိုမီ ... ရှင့်ကိုတော့ ဆလံပဲ ... ရှင့်ရဲ့ တစ်ရာတစ်ယောက် မြှောက် ရည်းစားလေ ... ဘယ်ရောက်သွားလို့ လဲ"

"အေးလေ ... ဆီနီဒါတို့ သူငယ်ချင်းလေးက အငြိမ်းစားထဲကကွ ... အပူတွေ လာမပေးပါနဲ့ ... ညိုမီရာ တောင်းပန်တယ် ..."

"တွန့်တိုလိုက်တာကွာ ... အိုကေ ... ကိုယ်ကလည်း အဲဒီလို တွန့်တိုတဲ့ သူရှိရင် ပို စချင်တယ် ... ဟဲဟဲ ..."

"ညိုမီနော် ..."

ညိုမီက မျက်လုံးတစ်ဘက် မှိတ်ပြပြီး သူမ တာဝန်ယူရသော ဆက်ရှင်ဘက် ထွက်သွားသည်။ ကော်ဖီနှစ်ကောင်ကတော့ သူမကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် မေတ္တာပို့နေသည်။

ထို ကော်ဖီနှစ်ကောင်ဟာ စူပါကော်ဖီ ဆိုသော သူတို့ ရဲ့ ချစ်သူငယ်ချင်းလေးကို အင်မတန်မှ တွန့်တိုပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့်လည်း အကြောင်းသိ သူငယ်ချင်းများက သူမတို့ ကို စခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ခုလည်း ညိုမီစမှန်း သိသိနဲ့ ကို စိတ်တိုနေကြသေးရဲ့ လေ။

သူမတို့ ရဲ့ fitness centre က အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးပါ ကစားလို့ ရသည်။ ။ အမျိုးသားဘက်ခြမ်းနဲ့ အမျိုးသမီးဘက်ခြမ်းကို သီးသန့်ခွဲထားသည်။ ။ အလှမက်သော ပရီမီယာနှင့် ဆီနိုဒါတို့ ဟာ ဆယ်တန်းအောင်တော့ သူများ တွေလို စကားပြောတွေ ကွန်ပျူတာတွေ မသင်ဘဲ ကာယအလှသင်တန်း တက်ကြသည်။ ။ ရေကူးသင်တန်း တက်သည်။ ။ ကြက်တောင်ကလည်း ရိုက်ရသေးသည်။ ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူမတို့ ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်က ကောက်ကြောင်းလှလာကာ မယ်မြန်မာပင် ဝင်ပြိုင်လို့ ရလောက်သည် အထိ ကျောင်းပြီးသွားတော့ သူတို့ ကစားနေကြ fitness centre မှာ နည်းပြပြန်လုပ်သည်။ ။

တကယ်တော့ ပရီမီယာရော ဆီနိုဒါပါ ချောမောလှပ သူလေးတွေပါ။ ။ မဖြူမညိုသော အသားဝင်းဝင်းကလေးနှင့် မျက်နှာ ဖူးဖူးလုံးလုံးကလေး ပေါ်မှာ နှာတံကစင်းစင်း၊ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး တွေနှင့် ရုပ်ချောသည့် အမျိုးသမီးထဲမှာ ပါကြသည်။ ။ အရပ်အမောင်းကလည်း ... ဒေါက်ဖီနပ်ကလေး စီးလိုက်ရုံဖြင့် မိုးကို၏ ယောက်ျားလေးအရပ်ကို မတိမ်းမယိမ်း လိုက်နိုင်ကြသည်။ ။ ထိုသို့ အလှတရားတွေနှင့် ပြည့်စုံပြီးသော

ကော်ဖီနှစ်ကောင်ဟာ ကာယအလှအတွက် လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်သော
အခါ သာမန် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပင် လှည့်ပြန်ငေးရသည် အထိပင်
။

ထိုကော်ဖီနှစ်ကောင် ခြံရံထားသော မိုးကိုကိုလည်း ယောက်ျားလေး
အများ စုက အားကျကြသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုကော်ဖီနှစ်
ကောင်ဟာ မိုးကိုကလွဲရင် ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ ယောက်ျားဟူ၍ ရှိသည် ပင်
မထင်ပုံ။ အဖေနဲ့ အစ်ကိုက လွဲရင်ပေါ့။

မိုးကိုကလည်း သူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်း အလှပလေးတွေကို စိတ်မချသဖြင့်
သွားလေရာ တကောက်ကောက် ပါတတ်သူပါ ... ။ ကျောင်းပြီးလို့ အလှ
ပုံကိုယ်စီ ဖြစ်နေကြတာတောင် သူက ထိုကော်ဖီနှစ်ကောင်ကို အတတ်
နိုင်ဆုံး အကြိုအပို့ လုပ်နေသေးသည် ။

သူတို့ တွေ့ရဲ့ ကြားမှာ ရှိသော ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို သူတို့ မိဘတွေ
အပါအဝင် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံးက စောင့်ကြည့်နေကြသည် ။

တစ်နေ့ စူပါကော်ဖီဟာ ပရီမီယာနှင့် ဆီနိုဒါ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်
ယောက်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်သွားလိမ့်မည် ဟု ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ခုချိန်ထိ သူမတို့ သုံးယောက်ကတော့ အေးအေးဆေးဆေး
ပင်။ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်လုံးကလည်း သူမတို့ လှရေးပရေးနဲ့ ပဲ
လုံးပန်းနေတတ်သလို မနေ။ အေးဆေးတည်ငြိမ်သော မိုးကိုကလည်း
အလုပ်အားတာနဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ပြီး ငြိမ်နေတတ်သည် ။

အေးဆေးသော မိုးကိုနှင့် ထိုညီအစ်မဟာ တိုက်ပ်ချင်းမတူ
သော်လည်း အရမ်းကို စည်းလုံးချစ်ခင် ကြသည် လေ။

မိုးကို ဒီနေ့ မေမေ့ကို ဈေးလိုက်ပို့ရသည်။ ဈေးကို မနက်တိုင်း သွားတတ်သော မေမေ့ကို များ သောအားဖြင့် ဖေဖေကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့တတ်သော်လည်း ဒီနေ့တော့ ဖေဖေ ခရီးထွက်သွားသဖြင့် သူ လိုက်ပို့ရခြင်းပင်။ ဈေးဝမှာ ကားရပ်ပြီး

"မေမေ ... သား မလိုက်တော့ဘူး ... ကားပေါ်က စောင့်မယ် ..."

"အိုး ... သားကလည်း မေမေ ဝယ်စရာတွေ များ တယ် ... လိုက်သယ်ပေးဦးလေ ..."

"ဟာ ... မေမေကလည်း ..."

ယောက်ျားလေးတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဈေးခြင်းဆွဲရမည် ဆိုတော့ ရှုံ့မဲ့မဲ့ ဈေးထဲမှာ ဈေးသည် တွေရဲ့ အော်ဟစ်ရောင်းသံတွေ လူတိုးတာတွေကို မိုးကို စိတ်ညစ်သည်။ ။ မေမေ့နောက်မှာ ခြင်းလေးဆွဲပြီး တကောက်ကောက် လိုက်ရင်း လူရှုပ်နေသော ကြက်သားဆိုင်ရှေ့မှ အဖြတ် ...

"အို ..."

"ဟာ ... ဆောရီး ..."

ဘေးမှ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို သွားဝင်တိုက်မိသည်။ ။ မော့ကြည့် တောင်းပန်လိုက်သော မိုးကိုရဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ကောင်မလေးရဲ့ မျက်မှောင်ကြုတ်နေသော မျက်နှာကို အမြင် ရင်ထဲမှာ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

ကောင်မလေးက သူ့ထက် နှစ်နှစ် သုံးနှစ်တော့ ငယ်နိုင်သည်။ ။ တီ

ရှုပ်အပြာနုလေးကို ဘောင်းဘီ သရိုးကွာတား အနက်ကလေးနဲ့ တွဲဝတ်ထားပြီး ဆံပင်တိုတိုလေးက နားရွက်နားကပ်နေသည်။ ။ မျက်နှာက သနပ်ခါးမိတ်ကပ် တစ်စက်မှ မရှိဘဲ အကြောစိမ်းလေးတွေ ပေါ်နေကာ မျက်ခုံးထူတန်းတန်း အောက်က မျက်လုံးကြည်ကြည်လေးတွေ နှုတ်ခမ်းပါးပါးရဲရဲလေးတွေ ကောင်မလေးက ငမ်းကြောထူနေသော သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ဖြင့် ထွက်သွားသည်။ ။

"ဟဲ့ ... သား ... အမလေး ... ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာတုန်း၊ ဟိုးရှေ့မှာ ဈေးဝယ်ပြီး လှည့်ကြည့်တော့ ပါမလာဘူး ... ငါ့နှယ် ... နင့်ကို ခေါ်လာရတာ ပိုမောတယ် မိုးကိုရယ်"

"မေမေ ... ဟဲဟဲ ..."

သူ မျက်နှာပိုး မသေစွာနှင့် မေမေ့ကို မျက်နှာချိုသွေး လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ ဘုရားပန်းဝယ်တော့ တစ်ခါဆုံပြန်သည်။ ။

"အဲဒီ ဂန္ဓမာအဖြူက ဘယ်လောက်လဲ ..."

အိုး ... အသံလေးက ချိုကြည်တိုးရှုကာ နားထဲမှ စိမ့်သွားသည်။ ။

"ဒီဂန္ဓမာစည်းက ဒီအန်တီ ဝယ်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ ညီမလေးရဲ့ ... တခြားပန်းကြည့်ပါလား ..."

"ဂန္ဓမာ မရှိတော့ဘူးလား ..."

သူမ အသံလေး တိုးသက်လွန်းသဖြင့် ဈေးသည် ပင် မနည်းနားစိုက်ထောင် ရသည်။ ။

"ကုန်ပြီ ညီမလေးရဲ့ ... ဒီမှာ အဝါလေးရော မကြိုက်ဘူးလား ... လှ

ပါတယ် ..."

"ဟင့်အင်း ... အဖြူပဲလိုချင်တာ ... နေပါစေတော့ ... တခြားဆိုင်က ပဲ သွားဝယ်လိုက်တော့မယ် ..."

မေမေက ပိုက်ဆံရှင်းပြီးပြီမို့ ပန်းစည်းကို ကောက်ယူကာ သူ့ကိုပေး လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသော ပန်းစည်းကြီးကို သူမကို ပေး ချင်လိုက်တာ။ မေမေ ဆူမှာ စိုးလို့ သာ ...။ မေမေကလည်း ဂန္ဓမာအဖြူ ဆို သိပ်ကြိုက်တာလေ။ တခြားအရောင်ထက် အဖြူရောင်မှ ကြိုက် တတ်တာ။

"မိုးကိုရယ် ... ငါ့မှာ ရှေ့ဈေးဝယ်ရတာနဲ့ နောက်လှည့်ကြည့်ရတာနဲ့ စိတ်တောင်ညစ်တယ် ... လာလေ ... အဲဒါ ဘာလုပ်နေတာတုန်း ... သား တွေများ မကောင်းလိုက်တာ၊ မအေကို ဈေးခြင်းလိုက်ဆွဲ ပေးရတာကို တီဆားနဲ့ တို့ ထားတာ ကျနေတာပဲ ... နင်တို့ မိန်းမရမှ မိန်းမကို လိုက် ဆွဲပေးလို့ ကတော့ ... ဟင်းဟင်း ... ဗိုက်ကြောပြတ်အောင် ဆွဲလိမ်ပြ မယ် ..."

မေမေက ထုံးစံအတိုင်း ပွစိပွစိ လုပ်နေသည်။ ။

"ဟဲဟဲ ... ဘွားဘွားကလည်း ... ဖေဖေကို ဗိုက်ကြောလိမ်ချင်နေမှာ ပဲ ... မေမေရဲ့ ဘာလို့ ကိုယ်ချင်းမစာတာလဲ"

"အောင်မယ် ... နင့်အဖေက ငါ့ကို ဈေးခြင်းဆွဲပေးရုံတင် မဟုတ်ဘူး ဟဲ့ ... သူ့အမေ နင့်အဘွား ငါ့ယောက္ခမကိုလည်း ဆွဲပေးတာပဲ ..."

သားအမိနှစ်ယောက် ပူညံ့ပူညံ့ စကားများ နေကြတာကို ကြားရသ ဖြင့် မိုးတည်ကြည် လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူ့အမေနောက်က ခြင်းဆွဲကာ ဆူပူဆူပူ လုပ်နေသော ကောင်လေးဟာ ခုနကပဲ မိုးတည်ကြည်ကို ဝင်

တိုက်လိုက်သေး။ ပြီးတော့ မျက်လုံးကျွတ်မတတ် ငမ်းလိုက်သော ကောင်လေးလေ။ သား ဆိုရင်ရော မိုး ဈေးခြင်းဆွဲခိုင်းရင် အဲဒီလိုပဲ နေမလား ... သားဆိုမှ သတိရကာ ဈေးကို ခပ်သုတ်သုတ် ဝယ်ပြီး အိမ်မြန်မြန်ပြန်ရသည် ။

လသားငယ်လေးကို မွန်မွန်နဲ့ ထားခဲ့ရတာပင် စိတ်မချ။ သုံးလသာ ရှိသေးသည့် သားကလည်း မိမိကို မှတ်မိချင်ကာ သူနီးလာလို့ မိမိ မချီတာနဲ့ အော်တော့တာပင်။

ဈေးပြင်ရောက်တော့ ဆိုက်ကားငှားပြီး အိမ်မြန်မြန် ပြန်ရသည် ။ ဈေးနဲ့ မိုး နေသော လမ်းထိပ်က ဘယ်လောက်မှ မဝေးသော်လည်း သားနီးလာလျှင် ငိုနေမည်စိုး၍ ဆိုက်ကားငှား ဖြစ်သွားသည် ။

မိုးကိုပိုင်တို့ ကားက သူမဆိုက်ကားလေးကို ကျော်အတက် ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ သူမ ပုံရိပ်လေးကို ကြည့်မိသွားသည် ။ မေမေသာ မပါလျှင် သူမနောက်ကို လိုက်ကြည့်မိဦးမည်။ ခုတော့ စိတ်လျှော့လိုက်ရပြီ။

"မေမေ ..."

"ဟေ ..."

"သား နောက်နေ့တွေလည်း မေမေ့ကို ဈေးလိုက်ပို့မယ်နော်"

"အံ့မယ် ... ဒါက ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ ..."

"မေမေ့ကို ဈေးခြင်း လိုက်ဆွဲပေးမလို့ လေ ..."

"အမလေး ... တော်ပြီ ... မင်းခေါ်ရတာ ပိုမောတယ် ... ငဲ့ဘာသာ မင်းအဖေနဲ့ ပဲ သွားမယ် ..."

"သိပါတယ် ... မေမေက သားနဲ့ မသွားချင်တာမို့လား"

"ဟယ် ... ကောင်စုတ်လေး ... မအေကို ..."
